

ПРЕДИСЛОВИЕ

Ретроспективният поглед върху функциониращо обществено мнение у нас от недалечното минало навежда на една парадоксална констатация. В огромното си мнозинство нашата общественост, в това число и в нейните професионално-политически съставки смяташе, че по своята иманентна природа и нагласа циганите не са податливи на организиран обществено-политически и културно-просветен живот, че те сами не се стремят към такъв. На тази основа не се и допускаше, че ромите са имали десетилетия наред немалко опити да се организират, да поставят организирано пред държавата и обществото най-болните си проблеми и дилеми, които изпълват историята на тяхното съществуване по българските земи.

В действителност спомените за различните обществено-политически и културно-просветни изяви на нашите роми се пазят главно в три среди - сред самите роми, сред някои архивни документи и сред някои по-възрастни нероми (най-често такива, които са живели в съседство с тях или поне са имали някакви по-трайни контакти с техни представители). За съжаление, тези спомени не са изследвани, систематизирани и направени достояния на нашата общественост - българска и дори ромска, който неотраден факт на свой ред подсилва негативното отношение към ромските способности и реализация в сферата на обществено-политическия и културно-просветния живот сред самите тях и сред нашето общество като цяло.

Естествено всичко това обяснява, поне в основни линии, защо появата и проявата на едни или други организации сред циганите у нас след 10 ноември 1989 г. бяха посрещнати (и продължават в някаква форма и степен да се посрещат) не само с изненада, но и с трудно скриваема насмешка. Немалко хора, в това число и из средите на съвременните ни политици, смятат, че опитите за създаване на ромски органи-